

HANDREIKING PO HET VERHAAL VAN RUTH

Ruth 1-4

Tekst: Erik Idema

Illustraties: Roger Klaassen

Uit: Kleurbijbel (© Kwintessens 2022)

Deel 2: Een nieuw begin

Elke dag zijn er in Betlehem mensen op straat. Ze doen boodschappen, vegen hun straatje schoon of hangen de schone was buiten. En ondertussen praten ze met elkaar. Over het weer, over 'heb- je-het-al-gehoord', over wat de bazen van de stad nu weer hebben besloten.

Maar op de dag dat Noömi en Ruth in Betlehem komen, gaat het in het hele stadje nog maar over één ding. 'Noömi is terug! Je weet wel, de vrouw van Elimelech, de moeder van Machlon en Kiljon. Maar waar zijn haar man en haar zoons? En wie is die vrouw die ze bij zich heeft? Dat lijkt wel zo'n buitenlandse, je-weet-wel, zo'n eh... een Moabitische!'

Noömi hoort dat de mensen over haar praten. Ze blijft staan en zegt: 'Ik ben het inderdaad. Maar noem me geen Noömi meer. Noömi betekent lieflijkheid, maar je kunt me beter Mara noemen: bitterheid.' 'Maar wat is er dan gebeurd?' vragen de mensen geschrokken. Noömi schudt haar hoofd. 'Toen ik hier wegging had ik alles,' zegt ze. 'Maar nu heb ik niets meer.'

'Bijna niets,' zegt Ruth.

'Nu heb ik bijna niets meer,' zegt Noömi. 'Mijn man is dood, mijn kinderen zijn dood. De enige die ik nog heb is Ruth, deze Moabitische vrouw.' Terwijl de mensen achter hun rug verder praten, lopen Noömi en Ruth naar het oude huis van Noömi. Daar gaan ze wonen.

'En nu?' zegt Ruth de volgende dag.

Noömi haalt haar schouders op. 'Nu niks.'

Ruth kijkt uit het raam. 'Ik zie akkers,' wijst ze. 'Er wordt geoogst. De maaiers laten af en toe wat liggen, zie je dat? Er lopen mensen achteraan om de restjes op te rapen.'

Noömi kijkt ook even naar buiten.

'Je gaat je gang maar,' zegt ze vlak. Even later loopt Ruth de deur uit. 'Tot straks...' zegt Noömi. 'Tot straks... dochter.' Ruth lacht. 'Tot straks,' zegt ze vrolijk.

Even later is Ruth op het land. Ze vraagt aan de maaiers of ze restjes mag oprapen. En dat doet ze – urenlang, de hele dag door. Midden op de dag gaat ze even zitten, maar daarna gaat ze meteen weer verder. En als de dag bijna voorbij is, komt er iemand naar haar toe. 'Ik ben Boaz,' zegt hij. 'Ik ben de eigenaar van dit land.' Ruth krijgt een kleur. 'Ik heb het gevraagd aan de maaiers!' zegt ze snel. 'Dat weet ik, dat weet ik,' antwoordt Boaz glimlachend. 'Je kunt hier voorlopig blijven. Kijk goed waar de maaiers zijn en zorg dat je in hun buurt blijft. Ik zal zeggen dat ze je niet lastig mogen vallen. En als je dorst hebt, kun je water pakken bij die kruiken daar.'

'Dank u wel...' stamelt Ruth. 'Maar... waarom bent u zo goed voor mij? Ik kom niet eens uit Betlehem!' 'Ik weet wie jij bent,' antwoordt Boaz. 'Ik weet dat je je eigen land hebt verlaten om met Noömi mee te gaan. Ik weet dat je je eigen vader hebt verlaten om voor

iemand anders te zorgen. Daarvoor zal de Heer je belonen. Onder zijn vleugels ben je veilig, Ruth.'

Als Ruth weer aan het werk is, zegt Boaz tegen de maaiers: 'Laat Ruth haar gang gaan op het veld. Trek af en toe wat plukken uit de schoven en gooi die op de grond; dan kan zij ze oprapen.'

Die avond komt Ruth thuis met zakken vol graan. Bekaf is ze, maar ook gelukkig. 'Och lieverd!' roept Noömi. 'Ga zitten, ik maak wat te eten voor je klaar!' 'Geen honger,' zegt Ruth blij. 'Ik heb gegeten met de maaiers.'

'Met de maaiers gegeten!?' roept Noömi verbaasd. 'En zo veel graan opgeraapt? Maar hoe kán dat? Waar ben je geweest?'

'Bij een man die Boaz heet,' vertelt Ruth.

Nu begint Noömi ook te stralen. 'Boaz...' zegt ze. 'Hij is familie! En hij is een goed mens! Ik bid God voor zijn geluk.'

Vanaf die dag gaat Ruth elke dag naar het land van Boaz. Zij en Noömi hoeven geen honger te lijden.

Dit verhaal komt uit de nieuwe Kleurbijbel van Kwintessens. Meer verhalen lezen en kleuren? Bestel de Kleurbijbel op www.kwintessens.nl.